

FANTASY
ARTIC

THEO ANGHEL

PĂCATELE

FIULUI

Quantum
PUBLISHERS

© 2018 Theo Anghel
© 2018 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale
este întâmplătoare.
Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului
drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGHEL, THEO

Păcatele fiului / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Pub-
lishers, 2018-

vol.

ISBN 978-606-8862-24-8

Cartea 1. - 2018. - ISBN 978-606-8862-23-1
821.135.1

Tipărit în România

Păcatele fiului

CARTEA ÎNTÂI

THEO ANGHEL

2018

CAPITOLUL 1

Luni dimineată, când am ajuns la redacție, am văzut moaca aia a lui Andrei, redactorul șef, care parcă spunea *avem un fir pentru un articol tare*. Nu m-am entuziasmat cine știe ce. Avea fața asta și când mă trimitea pe teren după babe violate sau cheflii ajunși prin șanțuri.

Mi-a făcut semn să-l urmez. M-am așezat pe scaunul din fața biroului, unde abia mi-am înăbușit un căscat. O șuviță castanie îmi alunecă pe umăr. Am prins-o absentă și am început s-o învârt pe deget.

— Ce naiba porți, femeie? făcu șeful o grimasă, măsurându-mă din cap până în picioare.

Mai devreme, acasă, deschisesem dulapul, iar hainele căzuseră pe mine, la propriu. Din învâlmășeală, apucasem fusta asta conică, roșie, în care abia mă mișcam, și o bluză atât de mulată, încât mă temeam că nu voi fi în stare s-o scot fără ajutorul cuiva.

Am ridicat din sprâncene, dându-i de înțeles că suportasem deja suficiente comentarii pe drumul spre birou de la mitocanii ieșiți în cale.

— Avem un criminal, zise.

Ochii îi sclipeau mai tare decât de obicei.

—Și? Nu sunt toată ziua la știrile de la ora 5? Pe alese: blonzi, bruneți, grași, slabi, tineri, bătrâni...

— Nu ca ăsta!

— Zău? Lasă-mă să ghicesc, ăsta are trei coaie.

— Mai rău, râse el.

M-am lăsat pe spate și l-am lăsat să vorbească mai departe, deși nu mă puteam concentra la ce spunea. Dintr-odată, fusta mi se părea prea scurtă, așa că, precau-

pată, trăgeam de zor de tiv, spre genunchi.

— Țasta are 25 de ani și a ucis o grămadă de lume până acum.

— Și de ce nu zbiară presa deja? am început, neîncrezătoare. E un caz, adevărat, dar, dacă știi doar tu de el, ceva nu-i în regulă.

S-a ridicat de pe scaunul din piele neagră, scârțâitoare, și s-a așezat pe un colț al mesei, chiar sub nasul meu. O mireasmă de after shave scump a emanat discret din părul lui grizonat.

— Porți lentile de contact? devie el, încruntându-se și apropiindu-se de fața mea. Nu aveai ochi albaștri?

— Pe bune? am pufnit. Căprui sunt de când m-a făcut mama.

Scutură din cap și strânse pleoapele, gândindu-se la ceva, apoi reluă:

— Am surse acolo, înțelegi? Din când în când, mai pică plești d-astea. Sursa l-a convins să ne vorbească despre el, în exclusivitate. Vânzările au scăzut. Nu sunt la pământ, ci la doi metri sub el. Ne ia dracu` pe toți. Va trebui să punem lacătul pe redacție.

— Și dacă povestea nu e chiar așa de zemoasă?

Se uită la mine cu buzele crispate.

— Ești proastă? Bagi de la tine.

— N-aș prea vrea să bag de la mine cu un asasin ca ăsta. Ai uitat că era să mi-o iau pe coajă de la gunoiul ăla a cărui poveste am bramburit-o la sugestia ta? i-am aruncat o căutătură chiorășă, blamându-l încă pentru episodul cu pricina.

Se întâmplase în urmă cu doi ani. Mi se pasase răspunderea investigațiilor pentru un articol ce îl avea ca personaj principal pe unul dintre cei mai de temuți interlopi dintr-un oraș de provincie. Emoționată și pătrun-

să până în măduva oaselor de un spirit justițiar încă verde, aveam senzația că viața lichelei îmi aparținea și că puteam face cu ea orice doream. Andrei citise notițele mele atunci și mă sfătuisese să țin mici istorii adiacente, sateliți inofensivi, dar cu mare priză la publicul înfometat de lături, care să graveze pe lângă adevărul deja demonstrat de autorități. Interlopul nu doar că n-a simțit nicio recunoștință pentru imaginația cu care îi îmbârligasem toți cunoștinții în relații care mai de care mai obscene, ci a pus la cale câteva tentative stângace de a mă cotonogi. Probabil că una tot i-ar fi reușit, până la urmă, dacă n-ar fi fost arestat și închis pentru o lungă perioadă de timp.

— E viețaș. Nu mai iese de-acolo decât între patru scânduri. Liber, nene! Hai, caramba! La Rahova cu tine, mă mobiliză Andrei, lovindu-mi umărul cu palma.

— Nu se poate să mă duc mâine? O să mă îmbrac decent și o să-mi iau tenișii?

— Mai devreme te-am întrebat dacă ești proastă. Acum sunt sigur. Marș! s-a stropșit cum numai el știa s-o facă.

Am oftat din rărunchi, demonstrativ, dar am plecat la datorie. Era inutil să mă opun mai mult decât o făcusem deja. Deși Andrei părea genul jovial, căruia îi puteai spune orice, lucrurile nu erau chiar atât de limpezi în caracterul lui. În zâmbet îi zăbovea mereu o urmă de reținere, un fel de gaură neagră pe care cei mai pătrunzători în a descifra misterele ființei umane o detectau imediat ca ascunzând pericole nebănuite. Știam cât să întind coarda și când puteam să împing limitele. Azi, clar, nu era într-unul dintre momentele lui de larghețe emoțională.

*

Tocurile mele ciocăneau ca naiba pe podeaua închisorii. Un hol îngust și lung îmi dădea o senzație neplăcută de sufocare. Sufeream de claustrofobie și-o aflam abia acum?

Urâte mai erau închisorile! Oare or fi fost toate așa? Îmi venea să le plâng de milă nefericiților care își duceau viața aici. Puteai să mori de mâhnire numai privind la vopseaua scorjită, la ferestrele înguste, zăbrelite, poziționate atât de sus, că tot ce reușeai să vezi prin ele erau norii.

A trebuit să aștept până mi-au dat voie să intru în sala unde se făceau vizitele. Am stat jumătate de oră între cume-tre grase, cu sacoșe de rafie, încărcate cu merinde, și care îmi aruncau ocheade suspicioase, copii ce se cățarau pe orice putea fi escaladat, oameni mai spălați, un pic jenați de postura în care se aflau și alții pe care nu i-am putut nici citi, nici cataloga.

Am fost controlată la sânge. Sau, mă rog, pe aproape. Cred că minijupul meu atrăsese poftele gardianului cu burta expandată periculos peste cureaua pantalonilor. Mi s-a întors poșeta cu susul în jos, și fiecare obiect a fost studiat cu interes științific. Au desfăcut și capacul rujului meu ca focul. Serious? Ce naiba aș putea să ascund într-un obiect atât de mic?

Sala în care am fost dirijați era în același ton lugubru cu restul stabilimentului. O lumină cenușie, filtrată cu zgârce-nie de aceleași ferestre cocoțate la naiba-n praznic, încerca să dezvăluie niște mese din plastic verde – un verde oribil, întunecos –, unde se aflau pușcăriași în așteptare. Fiecare la masa lui, cu ochii zgâiți după vizitatorii care se înduraseră să vină să-i vadă și, în cazul cel mai fericit, să le aducă și ceva de îmbucat.

Am privit în jur. Care o fi fost al meu? Erau puțini bărbați printre multe femei fardate ca sorcovele. Nu știau cum să-și întrebuințeze mâinile. Ba le țineau pe masă, ba pe dedesubt, dar întotdeauna împreunate.

Undeva, în spate, unde ferestrele îmbâcsite nu prea băteau, se afla un tânăr la a cărui vedere am tresărit. Se uita

fix spre mine. Mi-am rotit trunchiul și mi-am aruncat ochii în spate, imaginându-mi că altcineva era obiectul interesului său. Însă eu eram singura care nu-și găsisse deținutul, el era singurul care nu-și primise vizitatorul. M-am apropiat cu încetinitorul, timp în care l-am studiat pe îndelete. Purta un tricou de un alb strălucitor, lucru care m-a mirat, fiindcă eram absolut convinsă că pușcăriașii erau, cu toții, niște nespălați. Pe piept, agățat de un lăntișor discret, i se odihnea o cruce. N-am putut să nu mă întreb în sinea mea cum se împăcau crimele de care era acuzat cu credința.

Era bine clădit, însă ceea ce mi-a atras atenția au fost șuvițele ondulate ce i se încolăceau într-o dezordine delicioasă în jurul capului. Maxilarul îi era încordat, iar ochii verzi, cu neobișnuite irizații solare, exprimau un soi de tristețe reținută.

M-am așezat în fața lui, sperând că o să spună ceva, să spargă stratul de reținere firească dintre noi. N-a făcut-o. Mă studia în tăcere.

Ca să fac ceva cu mâinile – începusem deodată să simt că mă incomodează –, am scos din geantă notesul și nelipsitele mele pixuri, unul cu mină roșie, unul cu mină albastră și altul cu mină neagră. Nu scriam niciodată cu negru, eram superstițioasă, deși nu-mi lipsea din trusa de care mă îngrijeam ca de ochii din cap. Avea rolul lui bine determinat în ritualul oricărui reportaj. Le-am așezat pe masă, poziționat și re-poziționat. La dreapta, la stânga... Până la urmă, n-am avut încotro, a trebuit să-l privesc. Am înghițit în sec, cuprinsă de un frison subtil. De aproape, ochii lui te duceau cu gândul la un lan de floarea-soarelui, mângâiat de apusul însângerat. Erau atât de luminoși, încât ai fi putut jura că în spatele cristalinelui se ascundeau leduri aurii.

— Bună, am spus. Sunt de la revistă, mi s-a spus că știați

c-o să vină cineva.

Doar a coborât pleoapele, apoi le-a ridicat alene în semn de răspuns.

— N-ai venit cu un reportofon? Întrebă după o vreme. Ești sigură că vei reține totul?

Păi, nici de scris nu scriam întotdeauna. Aveam o memorie de elefant. Nu știu de ce spuneam asta. Habar n-aveam câtă memorie poseda un elefant. Foloseam notesul și pixurile mai mult pentru impresia artistică.

— Data viitoare, să vii cu un reportofon, altfel nu stăm de vorbă. Nu vreau să-mi pui vorbe în gură, continuă.

Data viitoare? Dar ce crezi, muchacho, că ești vreun star și joci în vreun serial?

Am încuviințat, totuși. Doar nu era să-l enervez înainte să apuce să povestească ceva.

— Bunele maniere nu se mai poartă pe afară? Ar trebui să te prezinți.

Vocea îi era tăioasă și șfichiuia ciudat aerul.

— Iartă-mă, mi-am înghițit antipatia. Sunt Lia.

După o clipă în care începusem să mă întreb ce naiba căutam eu acolo, bălmăji ceva care părea să semene cu numele meu, dar cu un accent ciudat.

— Poftim? am zis.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Lia. Știi tu... Lie ciocârlie... Ți-aș fredona melodia, dar mi-e c-o să mă dea ăștia afară, am încercat s-o dau în glumă, fericită că mi se oferise ocazia să dezmoțesc atmosfera.

Însă zâmbetul mi-a sucombat sub privirea de gheață a bărbatului. I-am întins mâna peste masă și am rămas cu ea în aer. Acum cine era fără maniere?

Calm!

— E bine aici? am întrebat ca neroada.

— Destul de bine, cu toate că icrele negre nu sunt la temperatura care îmi place mie, plaja nu are nisipul suficient de fin, iar curvele pe care ni le aduc spre regulat sunt prea guralive pentru gustul meu.

Individul vorbise cu un ton atât de serios, încât, dacă l-aș fi văzut la TV și aș fi dat volumul pe silențios, aș fi putut să jur că vorbea despre chestiuni de o importanță vitală pentru omenire.

Făcând eforturi să închid gura rămasă dizgrațios de căscată, am apucat pixurile în pumn, lovită de un fior nervos, apoi le-am lăsat la loc, pe masă.

Mi-am rotit privirea prin sală. Concentrându-mă asupra murmurului vocilor celorlalți, profitam de răgaz pentru a-mi potoli încordarea. M-am uitat îndelung spre colțisorul unde stătea un cuplu. El, deținutul, se aplecase peste masă și asculta cu mare atenție ce-i spunea o roșcată frumoasă, sorbindu-i cuvintele de pe buzele cărnoase cu o atitudine visătoare.

— Te superi dacă începem? Nu avem prea mult timp la dispoziție, m-am adunat.

A ridicat din umeri ca și când i-ar fi fost totuna.

Trebuia să trec un titlu pentru articol. Obişnuiam să fac asta chiar din primul moment. Mă ajuta să urmăresc firul istoriei mai ușor. M-am pomenit învârtind pixul între degete. Nu-mi venea nicio idee, așa că am tras o linie punctată. Alții fac asta din plictiseală, la mine e semn de maximă concentrare.

— Cum te numești?

— Isus, spuse.

Am ridicat ochii din hârtiile mele, privindu-l cu sarcasm.

— Isus?

— Aham.

— Îți bați joc de mine? am șoptit, cu iritarea gata să-mi explodeze în gât.

— Se vede? replică, zâmbind ironic. Chiar așa mă cheamă.

Căutătura îi deveni glacială, semn că, dacă își permisesese un moment de destindere mai devreme, nu avea de gând s-o țină tot așa.

— Cum să te cheme Isus? Adică, nu știu, e voie să folosești numele ăsta?

Ridică din sprâncene, privindu-mă cu aerul că tocmai i s-ar fi revelat întreaga mea ignoranță. Apoi se roti în scaun, căutând cu privirea pe cineva. Ca la un semn, un gardian se ivi din spatele unui paravan.

— Lămurește-mă, i se adresează bărbatul. Ziceai că mă vizitează o bunăciune. Dacă asta e ideea ta despre bunăciune, zise și arată spre mine, moment în care mi-a venit să intru în pământ de rușine, fiindcă toate privirile începură să mă disece și să mă analizeze, păi, ce să zic? E dementțial!

Gardianul, zăpăcit, ridică un braț și își scărpină ceafa. Strânse buzele spre mine, cerându-și niște scuze mute pentru insolența deținutului, apoi, văzând că nu i se cerea să intervină, se retrase.

Isus, sau cum naiba l-o fi chemând pe alienatul cu privire nelumească, s-a întors spre mine, sfidându-mă. Mi-am mușcat limba, dar tot n-am izbutit să-mi ferec buzele.

— Ești un nesimțit! Unu, am zis, ridicând mâna stângă făcută pumn și eliberând degetul mare, ai zis că n-am maniere, dar, de fapt, tu erai ăla bădăran, doi, am continuat, ridicând și arătătorul, ai – în general – o atitudine de tot rahatul, trei...

— Mulțumesc Domnului că ai doar zece degete! pufni. Sper că n-o să te descălți aici și să le iei și pe alea de la picioare. Exagerezi. Nu cred c-am avut timp să fiu atât de

nesimțit.

Cuvintele mi s-au dezintegrat în cap. Dacă m-ar fi lovit careva cu o bătă de baseball n-aș fi fost mai năucită. Frustrată, scormoneam prin memorie după vreo expresie acidă cu care să-l fac knock out pe tupeist, când, ca din senin, gândul la Andrei m-a fulgerat.

M-am lăsat pe spate, mimând destul de convingător – speram eu – atitudinea cuiva neatins de săgețile pline de venin ce-i vâjâiau pe deasupra capului. Era un joc riscant, ținând cont că, doar cu câteva secunde în urmă, îi clocotisem sub ochi și îi reproșasem proasta creștere.

— OK! Nu e nevoie să te superi. Am întrebat doar dacă acel nume...

— Cui îi pasă? exclamă nătărăul, vizibil iritat de zenul meu neașteptat. Așa mă cheamă și gata! Dacă o să stai să analizezi fiecare cuvânt pe care îl spun, o să terminăm la paștele cailor. Să nu-ți treacă prin cap că numele e tot ce-i mai șocant la mine.

Ce încrezut!

Apoi, parcă amintindu-și brusc că mai avea și alte treburi în afară de a sta de vorbă cu o reporteriță enervantă, s-a pus pe turuit rapid.

— Nu știu cine sunt părinții mei. Am deschis ochii într-o casă de copii. Eu și fratele meu mai mic. Pe la trei ani, au apărut niște bătrânei despre care mi s-a spus că sunt bunicii mei, deși, mai târziu, am aflat că nu erau. A fost, cred... Nu, nu cred, sigur a fost, cea mai fericită perioadă din viața mea. Erau buni ca pâinea caldă. Cred că le-am cam mâncat urechile la cât eram de năzdrăvan, dar ei nu m-au bătut niciodată. Copiii vecinilor urlau ca din gură de șarpe când intrau pe mâna bunicii. Aveam o vecină care îmi aducea lapte proaspăt muls de la vaca numită Ionela...

— Ascultă, l-am întrerupt, nu vrei să trecem peste peri-

oada asta? Nu avem mult timp la dispoziție și, dacă tu o iei de la Adam și Eva, n-o să ajungem la ce mă interesează.

Ochii sticloși m-au înjunghiat de mai multe ori.

— Și ce te interesează? strecură printre dinți.

— Crimele. Motivul care te-a adus aici.

— Ca să înțelegi crimele, trebuie să știi ce le-a pregătit.

— Sună a scuză, am zis.

— Scuză? râse, dezvelind un șir de dinți frumos aliniați.

— Pentru crime.

— Nu mă scuz pentru ele. Și n-au fost crime, ci acte de dragoste.

Ochii mi s-au mărit. Dacă tâmpitul ăsta avea de gând să-mi îndruga baliverne, șeful va trebui să-și păzească ouăle. Cu tot respectul, i le voi tăia și i le voi îndesa pe gât.

Am scos o gumă de mestecat din pachet și am început s-o molfăi. Activitatea asta reușea, de cele mai multe ori, să mă calmeze. Isus s-a uitat lung la mine. I-am oferit una, sperând că gestul avea să-i mai tocească ascuțișul iataganului.

— De mult n-am mai mestecat gumă, spuse, strănutând zgomotos. Cred că sunt alergic la vreunul dintre ingredientele din ea. Mereu mi se întâmplă așa.

Mi-am dat ochii peste cap. Mare lucru mai aflasem până acum! Că îl crescuseră unii despre care crezuse că-i erau bunici, și nu era așa, că băuse lapte muls de la o vacă numită Ionela și că era alergic la guma de mestecat!

— E important pentru tine ca eu să înțeleg de ce ai ucis? I-am întrebat după o clipă de tăcere.

— Nu tu neapărat, ci lumea.

— De ce?

— Crezi că faptul că am ucis mă transformă într-un demon? spuse, privindu-mă cu multă circumspecție, iar în ochi îi scânteie ceva misterios.

Oi fi îngeraş, săracul de tine!

Privirea îi alergă pe chipul meu, și aproape că i-am simțit atingerea pe frunte, pe obraji, bărbie și buze. Coborî apoi spre gât, alunecă peste bust, trezind în mine o stare de disconfort. M-am înroșit fără voie și mi-am desprins cu greutate ochii dintr-ai lui.

Se mai uitaseră zevzeci la mine, dar cu tipul ăsta era ceva ciudat. Parcă nu mă studia cu pofta vulgară pe care reușeam s-o insuflu unora dintre masculii ce-mi ieșeau în cale. Voia să mă citească.

Și ce-o fi descoperit numai el știa, căci, deodată, s-a ridicat, aproape răsturnând masa, și s-a îndreptat spre o ușă aflată în spatele paravanului. Abia am apucat să prind pixurile înainte să cadă pe jos. Gestul brutal m-a lăsat mută și incapabilă de reacție. L-am văzut ciocănind în geamul din spatele căruia s-a ițit un gardian cu fața roșie. Omul s-a uitat la el, apoi la masa unde eu rămăsesem cu gura căscată, a zâmbit și i-a deschis.

*

Ajunsa la redacție cu coada între picioare, am avut parte de o beșteleală magnifică din partea lui Andrei. Da, el era singurul în stare să aducă jignirea la rang de artă. Ingenioasele alăturări de ocări te lăsausă mască și, de rușine că nu puteai replica nimic care să depășească sau măcar să egaleze nesimțirea aceea orbitoare, te lăsausă păgubaș.

Ca răzbunare, m-a trecut la munca de jos, punându-mă să fac ceea ce știa că urăsc mai mult: să corectez articolele unor colegi ce nu le prea aveau cu gramatica și pe care bănuiam că-i angajase doar pentru că era dator părinților lor.

Alta era treaba cu Renata, secretara cu chip de păpușică Barbie. Pe aia nu aveam niciun dubiu de ce o angajase. Voia să i-o tragă. În ciuda tuturor prognozelor și pariurilor

făcute în secret între colegi, tipa rezistase avansurilor lui până acum, dar șeful nu se lăsa cu una, cu două. În afară de revistă, cealaltă mare pasiune a lui era aterizarea în chiloții damelor care se lăseau greu. Astea îl stârneau atât de tare, încât nu mă îndoiam că se credea îndrăgostit până peste urechi și se convingea singur că nu putea trăi fără pipița X în viața lui. Magia dispărea ca prin farmec după ce își satisfăcea curiozitatea, iar strălucirea de cu o seară înainte se transforma în griul cel mai fad, odată cu ivirea zorilor.

Nici acasă n-a fost mai bine. Am știut că ziua se încăpățâna să urmeze același tipar ghinionist când, în fața ușii, așteptându-mă cu o morgă gravă, l-am găsit pe proprietarul garsonierei unde locuiam cu chirie. Dacă întârziam cu plata o zi sau două, se înființa și făcea un circ de zile mari. De obicei, eram punctuală, fiindcă moaca lui de pitic pervers îmi provoca o silă ce avea nevoie de multe zile pentru a fi atenuată, însă luna asta avusesem probleme cu spitalizarea tatei, iar banii mi se scurseseră printre degete.

— Bună seara, mă întâmpină.

Ca întotdeauna, privirea lui se ridică spre ochii mei, apoi coborî insinuant până în vârful pantofilor cu toc.

— Bună seara, i-am răspuns, înghețată de jenă.

Stătea cu spatele lipit de ușă, iar asta mă împiedica să pun în aplicare gândul nebunesc ce mi se născuse în minte, acela de a mă refugia înăuntru și de a încuia în urma mea.

— Ați întârziat.

— Două zile! l-am întrerupt.

— Știți condițiile în care v-am închiriat garsoniera.

— Așa e, dar, vedeți, se mai întâmplă și lucruri neprevăzute. Tata e în spital, am adăugat în speranța că îl voi sensibiliza în vreun fel, deși, din interacțiunile anterioare, știam că mai multe șanse aș fi avut cu ușa liftului.

Se apropie de mine, așa cum făcea de câte ori ne întâlneam, adică prea mult. Aveam senzația că un șarpe rece și musculos îmi cuprinde trupul și, pe nesimțite, începe să mă strângă.

— Ar trebui să vii la cabinet. Să-ți fac un control dentar. Știi, se face o dată la șase luni, începu să mă tutuiască.

— N-am probleme cu dinții și, oricum, am stomatologul meu, am bâiguit, retrăgându-mă un pas.

— Nu te costă nimic, a șoptit, iar eu m-am înfiorat, cuprinsă de un frig suspect.

— Mulțumesc, dar...

Profitând că înaintase și eliberase spațiul din dreptul ușii, m-am strecurat pe lângă el, am introdus cheia în broască, cu viteza fulgerului am pășit înăuntru și, strigându-i *Săptămâna asta achit chiria!*, am trântit-o în urma mea. Am ascultat cu inima în gât, așteptând să-i aud pașii îndreptându-se spre scări și apoi coborând. Ținându-mi respirația, am îndepărtat clapeta vizorului. Nu mai era acolo.

Ăsta parcă e vampir! Nici pașii nu i se aud!

Mintea mea imaginativă porni la lucru, încropind o scenă cu o încăpere întunecoasă, cu o singură lumină chioară căzând peste un sicriu deschis. De acolo, din culcușul de satin alb, mecla de strigoi a proprietarului îmi rânjea pofticios.

Am aruncat geanta pe scaunul din fața oglinzii de pe hol, mi-am scos pantofii în care picioarele deja nu mai încăpeau, apoi m-am dus în camera de zi, am deschis fereastra și am stat o vreme așa, gândindu-mă la ziua ciudată pe care abia așteptam s-o închei. Mașinile zburau pe șoseaua largă, cu trei benzi, care împărțea cartierul în două jumătăți fremătătoare. Îmi plăcea uneori să stau cu coatele pe pervaz, camuflată de întunericul apartamentului meu și să

studiez oamenii ce viermuiau pe trotuare.

Acum însă nu-mi ardea să fac asta. Gândul îmi era la întâlnirea cu tipul din pușcărie. În afară de o curiozitate monstruoasă, nu-mi dădeam seama ce-mi inspira, deocamdată. Andrei spusese că era închis pentru crimă, iar eu, cu profilul standard al cuiva cu astfel de porniri atroce în cap, rămăsesem zăpăcită când descoperisem un individ care, în afară de o tristețe ascunsă sub masca bătărăniei, nu mai exulta nimic în exterior. Îi studiasem mâinile; chiar dacă erau mari, păreau ale unui bărbat fin, nicidecum ale unui ucigaș.

Intervievasem vreo șapte sau opt pușcăriași în cei câțiva ani de când lucram pentru Andrei, însă niciunul dintre ei nu mă întâmpinase cu rigiditatea și formalismul sarcastic al bărbatului cunoscut azi. Mai toți se arătaseră recunoscători că puteau să-și expună varianta proprie asupra evenimentelor care-i aduseseră în spatele gratiilor, detaliind atât de amplu, încât, de multe ori, se pomeneau divagând spre subiecte care nu interesau publicul cititor de tabloid, moment în care trebuia să fac eforturi substanțiale pentru a-i opri din trăncănit.

Telefonul mobil zbârnâi strident. Am stat o vreme nemișcată, șovăind între a verifica cine suna sau a închide ușa în nas restului omenirii și a mă ocupa doar de mine, măcar în seara asta.

Gândul că ar putea fi vorba de tata m-a scurtcircuitat din cap până în picioare, așa că l-am smuls din geantă și i-am cercetat ecranul albăstrui.

Era Dima. Iubitul meu. Sau, mă rog, aproape iubit.

Am lăsat mâinile pe lângă corp. Nu eram sigură că lui voiam să-i răspund. Noroc că, după un țârâit îndelung și enervant – trebuia neapărat să găsesc o sonerie mai puțin agasantă! – s-a făcut liniște, iar eu am fost recunoscătoare

că altcineva hotărâse în locul meu.

O să-l sun eu... Măine... Poimăine sau... niciodată...

Îl știam pe Dima de vreo doi ani, dar ieșeam împreună de câteva luni. Îl cunoscusem pe vremea când urmăream cazul unei femei ucise de soțul gelos, iar Andrei mă trimisese pe teren să aflu detalii sordide, numai bune pentru prima pagină a unui tabloid. Nu înțelegeam de ce nu-l trimisese pe Sorin. Ăla era de un tupeu de neimaginat, intra în casele oamenilor fără jenă, nu poseda emoții umane și, în general, era cunoscut în breasla noastră ca unul care și-ar vinde și mama pentru un subiect bun.

Dima era avocatul soțului. Inițial, implicată cu înfrigurare în tragica poveste a acelei femei, l-am văzut pe noul meu prieten ca fiind coautor al crimei, doar pentru că-l apăra pe făptaș.

Am reconsiderat totul când el, sătul să tot simtă judecata din ochii mei, mi-a trântit că nici eu nu eram mai brează. Scormoneam în drama acelei familii pentru a găsi mizerii care să crească ratingul ziarului de scandal ce îmi asigura salariul baban, lună de lună.

— Uau! i-am zis atunci. Ești un avocat al naibii de bun! Mi-ai demolat ideea preconcepută despre tine cu o singură frază. Probabil că, dacă nu mă înșel asupra ta, o să-l scapi pe ăsta.

Nu l-a scăpat, și nu pentru că nu s-ar fi străduit. Criminalul provenea dintr-o familie avută, iar banii fuseseră pompați la greu în firma de avocatură al cărei angajat era Dima. Pur și simplu, nu s-a putut. Probele adunate de un procuror tânăr, dornic de afirmare, au fost zdrobitoare.

Atunci, bucuroasă că dreptatea oamenilor își făcuse treaba, i-am acceptat invitația la o cafea.

Spun că Dima îmi era *aproape* iubit, fiindcă, după atâtea luni de relație, încă n-am ajuns în pat. Era un tip incredibil

de deștept, arăta de milioane, dar la capitolul atracție sexuală nu vibra deloc pe lungimea mea de undă. Când ieșeam pe undeva, damele îl fixau îndelung cu privirea, urându-mă cu pasiune fiindcă eram la brațul lui. Încercam de multe ori să schimb lentila prin care îl vedeam, dar, adevărul e că, în afară de un liniștitor sentiment de siguranță, o treabă exclusiv frățească, nu reușeam să întrezăresc și altceva. Era fratele mai mare, cel pe care nu-l avusesem niciodată. Sarcina mea era ușurată de faptul că Dima părea să simtă la fel. Era relaxat în preajma mea. Cred că asta a fost motivul care m-a făcut să mă lipesc de el cu atâta căldură. Îmi plăcea la nebunie să mă pierd în discuții nesfârșite cu el, indiferent pe ce temă, dar gândul de a deveni intimi îmi părea la fel de atrăgător ca ideea de a renunța la mașina automată de spălat rufe și a mă apuca să le spăl în lighean.

Una peste alta, un termen clar care să definească ce aveam noi doi nu exista, așa că l-am adoptat pe cel definit de societate, cu toate că era departe de realitate.

*

Andrei a reușit să-l convingă pe directorul închisorii să-mi permită să-l văd din nou pe Isus. Oare cu ce naiba îl avea și pe asta la mână? Nu de puține ori l-am văzut scoțând de la naftalină filmări sau poze dubioase care i-ar fi pus pe unii în posturi jenante în fața familiilor. Ceva trebuia să fie și de data asta, fiindcă, imediat ce am ajuns la închisoare, am fost poftită într-un birou și rugată să aștept acolo până când un gardian l-ar fi adus pe deținut. În afară de controlul până la piele, regulă de la care gardienii nu se abăteau cu niciun chip atunci când venea vorba de mine, habar nu aveam ce formalități trebuiau îndeplinite pentru o astfel de întrevedere, dar știu că, până a venit subiectul articolului pe care trebuia să-l coc, am numărat toate scamele de pe covorul persan, decolorat și cu firele tocite, de sub tălpile

mele.

Încăperea era mobilitată simplu. Un birou mare, de culoare bej, din pal umflat de umezeală, și două scaune din plastic verde. Ferestrele, două la număr, blindate cu grilaje incredibil de groase, dădeau într-o curte căptușită cu beton cenușiu.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit care a reverberat amplu pe holul stingher, și un gardian plictisit de moarte l-a împins pe Isus în cameră.

— Vi l-am adus, mormăi omul.

Mi l-a adus... Cum suna asta!

Isus și-a pironit privirea întunecată asupra mea. Era evident că nu avea chef de confesiuni.

— Te-am deranjat din vreo activitate mai interesantă? nu m-am putut abține.

Gardianul zâmbi din colțul gurii, aruncându-și ochii spre deținut. Mâinile lui grăsuțe se sprijiniră de centura lată a uniformei de lucru, apoi se bălângăni de pe vârfurile degetelor picioarelor pe călcâie, și invers, într-un balans satisfăcut. L-am privit întrebător.

— Trebuie să asist, înțelese el mesajul din căutătura mea.

— Isus nu e periculos. Nu? am întors capul spre tânărul care ridică o sprânceană, insinuând pe mutește că era posibil ca, la un moment dat, să devină o amenințare pentru mine.

Ca răspuns la expresia mea acidă, s-a rotit de trunchi și a privit în spate, spre paznic. Rotofeiul a mărit ochii, apoi, brusc, fără să mai scoată un sunet, a ieșit pe hol și a închis ușa în urma lui.

Musculatura mi s-a contractat ușor, neînțelegând la ce asistasem. Nici căutătura ușor amuzată a lui Isus nu m-a dumirit mai tare.

Ne-am așezat pe scaune, în cele din urmă. Eu, cu toate ideile șterse din cap, iar bărbatul din fața mea, cu un licăr nou în privirea și așa destul de ciudată. Mi-am scos carnețelul și am urmărit ce notasem la ultima noastră întrevvedere.

Da, fusese ceva plictisitor despre o vacă numită Ionela și un frate mai mic.

— OK, să începem, am zis, dornică să termin și să ies din locul acela deprimant.

— Unde am rămas?

— La vaca...

— Safira.

— Ce Safira?

— Vaca.

Mi-am aruncat ochii în carnețelul meu. Nu, acolo scria că numele vacii era Ionela. Mi-am îngustat pleoapele, enervată.

— Iar îți bați joc de mine? am scrâșnit.

Ridică privirea. Auriul irizațiilor care fremătau în interiorul irisurilor era aprins de furie. Capul mi s-a smucit spre ușa pe care ieșise gardianul. Poate că ar fi trebuit să-l las să asiste.

— Vrei o poveste? Îți dau una. Faci mofturi? mârâi bărbatul.

— Ești dus? Nu vreau orice bălărie. Vreau povestea ta, nu m-am lăsat nici eu mai prejos.

— Lucrezi pentru un tabloid. Nu e cea mai onestă formă în care se manifestă media, făcu o grimasă.

Auch! Mi-ar fi plăcut să-l combat, dar nu aveam cum. Gândul mi-a fugit imediat la Andrei. Felul în care practica el jurnalismul nu se deosebea cu nimic de apucăturile mafioților. Dacă a fi șantajist ar fi fost o meserie, el ar fi primit Nobelul pentru excelență în carieră.

— De ce ai acceptat să-ți spui povestea unui tabloid?

m-a mâncat limba. Știai ce este Gura Lumii. Nu cumva pentru că erai conștient că se potrivește exact genului de media livrat de noi?

S-a ridicat în picioare și s-a aplecat amenințător spre mine, gest care m-a făcut să mă strâng în scaun din dorința de a deveni cât mai mică, invizibilă, dacă se putea.

— Povestea mea... Nici n-ai idee! Nici tu, cu tabloidul tău cu tot, și nici vreo altă ființă de pe planeta asta n-ar fi în stare s-o ducă! tună atât de tare, încât am simțit fiecare cuvânt lovindu-mi obrazii.

Văzând că ridicasem cotul în dreptul feței, defensiv, și că aruncam ocheade spre holul unde, de proastă, îl trimisesem pe gardian, realizând că mă băgase în sperietți, se retrase și făcu efortul de a-și relaxa postura.

Se prăvăli pe scaun, punându-și coatele pe mânere, acoperindu-și apoi fața cu palmele. Mi-am permis să mă dezlipesc de spătarul dur și l-am privit mai de aproape, încurajată de atitudinea învinsă. Ceva mă bulversa în feluri pe care nici măcar nu le crezusem posibile. Era ceva cu acest bărbat, dar ce? Cu siguranță, dacă aș fi înțeles misterul ce emana din ființa lui, ar fi trebuit să inventez un cuvânt nou, care să-l cuprindă pe de-a-ntregul. Niciunul dintre cele existente deja nu era satisfăcător.

— Un frate ai? am îndrăznit să sparg liniștea tensionată. Linia buzelor i se arcui într-un zâmbet vag.

— Da, răspunse, fără să îndepărteze palmele din dreptul ochilor. Și o vacă.

Am pufnit, neștiind dacă să râd sau să consider că mă lua în balon.

Când m-a privit din nou, din slăbiciunea pe care o simțisem din partea lui nu mai era nici urmă. Fusese înlocuită cu acel aer de superioritate pe care îl cunoscusem la prima noastră întâlnire. Trebuie să mărturisesc că nu mai

întâlnisem pe nimeni care să jongleze atât de ușor cu stările de spirit.

— Te cheamă Isus, ai o căutătură cum n-am mai văzut în viața mea... Adică, am mai văzut, prin filme, la dracii ăia din Iad.

Tăcu o vreme, privindu-mă cu ochii mijiți.

— Nu mă cheamă Isus, a spus repede.

— Altă minciună, am constatat sec. Dar cum?

— Luca. După Evanghelistul Luca. Creștinii îl consideră autorul Evangheliei după Luca, deși nu există dovezi că el ar fi fost autorul ei. Cică ar fi publicat una, dar anonim. Apostolul Pavel îl numea *prietenul său preaiubit* și...

În timp ce el flecărea, sentimentul că îmi pierd vremea aiurea prin nenorocita asta de pușcărie m-a pocnit în moalele capului.

— Uite care e treaba..., am spus, sărind din scaun ca arsă. Mi-am aruncat pixurile și notesul în geantă, foarte teatral mi-am așezat bareta pe umăr, apoi m-am dus spre ieșire. Eu o să plec, tu găsește pe altcineva de care să faci mișto în marea ta plictiseală de... de... pârnaist.

Am tras de ușă, dar nu s-a clintit. Luca, sau cum naiba l-o mai fi chemând astăzi, se uita la mine cu un aer apatic. Orgoliul meu s-ar fi simțit alinat un pic dacă aș fi văzut o urmă de regret la acest personaj neobișnuit, dar se părea că n-o să am parte nici măcar de atâta consolare. Iritată, am forțat broasca, apoi am încercat să privesc prin geamul ușii. Gardianul era acolo, nemișcat ca o statuie. Nu reacționa în niciun fel, deși nu avea cum să fi ratat discuția noastră pe ton răstit.

Eram închisă cu un psihopat într-un birou de închisoare. Visul suprem al oricărei fete!

M-am rotit pe călcâie și l-am privit pe bărbatul care nu se clintise niciun milimetru și nici nu-și schimbase expresi-

sia nepăsătoare.

— Dacă pleci, Andrei o să-ți facă zile fripte, mormăi deodată, cu sprâncenele ușor ridicate. Vrea o poveste cu sânge și se așteaptă ca eu să ți-o livrez.

— Îl cunoști pe Andrei? m-am mirat.

— Nu l-am văzut în viața mea, răspunse calm.

— Atunci?

Fără să-mi dau seama ce fac, am înaintat câțiva pași spre el.

— Să zicem că am unele abilități mai... neobișnuite.

Mi-am dat ochii peste cap. Era exact genul de răspuns pe care m-aș fi așteptat să-l primesc de la unul ca el. Încrezut! Atât de încrezut, încât nici pușcăria nu reușea să-i rașcheteze stratul gros de îngâmfare. Sigur că îl știa pe zbirul de la ziar, iar acum se folosea de asta pentru a se distra pe seama mea.

— Ai avut de-a face cu prea multe proaste, m-am enervat eu, dacă îți trece prin cap că înghit o astfel de gogoasă.

Îngustă pleoapele. Ochii lui arătau ca niște lasere evadate din fanta liniară. Se ridică și veni spre mine. Era mai înalt cu un cap și, când s-a apropiat nepermis de mult, a trebuit să ridic bărbia pentru a-l înfrunta. Instinctiv, m-am ridicat pe vârfuri. Era atât de încordat, încât îi simțeam musculatura vibrând și emanând vapori înecăcioși. Nările i s-au dilatat și am avut impresia că m-a adulmecat. Până acum, nu îmi fusese frică de tipul ăsta, însă, deodată, trebuia să recunosc, groaza începuse să mi se prelingă ușor prin vene.

— Ăă..., am bâiguit prima tâmpenie care mi-a trecut prin cap, am nevoie la toaletă.

Bărbatul a tresărit, apoi, ca prin farmec, s-a destins. Cuprins de un surprinzător acces de politețe, se dădu înapoi câțiva pași.

— Iartă-mă, spuse. Adevărul e că îl cunosc pe șeful tău,

ochii mei nu sunt așa de la natură, ci port lentile de contact. Nu prea vedem fete pe aici, așa că nu puteam să scap ocazia de a face pe interesantul.

L-am privit cu neîncredere.

— Și gardianul? Nu reacționează...

— Pentru o mie de lei, stă și în cap, recitând *Cățeluș cu părul creț*, mă lămuri.

Chiar dacă misterele din jurul individului se prăbușiseră unul după altul, nu-mi doream nimic altceva decât să ies din clădirea asta de coșmar, apoi să caut o scorbură în care să mă ascund de Andrei. Nu aveam chef de istericalele lui când ar fi aflat că mă trimisese vacă la penitenciar și mă întorsesem bou.

Dintr-odată, moaca gardianului se ivi în ochiul de geam, apoi deschise ușa.

— Gata? întrebă el, clipind des. O să iasă un articol bun, domnișoara reporter?

Am încuviințat din cap spre el, dar cu ochii fixați asupra tânărului. Nu mi-am luat rămas bun, ci am ieșit în viteză, temându-mă că simțurile mi-ar putea juca iar feste.

Respirația mi s-a normalizat abia când am simțit aerul încărcat al orașului invadându-mi nările. Încă năucă și amețită, a trebuit să stau în loc o vreme și să încerc să mă adun și, după ce asta s-a întâmplat, am decis că redacția nu avea să se dezintegreze fără mine, așa că am luat autobuzul până la azilul unde îl internasem pe tata în urmă cu doi ani.

Tata! Sufletul meu s-a rupt în mii de bucăți când, într-o zi, fără avertisment sau semne care să mă fi îndreptățit să cred că ne aștepta un astfel de necaz, tatăl meu a încetat să fie cine știam eu că e și a devenit altcineva; o persoană care nu-și mai amintea nimic din ceea ce trăise. Însă lucrul care mi-a dat lovitura de grație a fost privirea lui goală atunci când s-a uitat la mine și m-a întrebat cine sunt. Era singu-

rul părinte pe care îl știam, căci mama murise când eram în scutece, iar acum rămăsesem fără unicul sprijin, fără umărul dispus să îmi susțină durerile.

Nici acum nu pot spune, după doi ani și ceva, că m-am obișnuit cu situația. Încă mă simt ca un copil răătăcit de ai lui într-o aglomerație înfricoșătoare.

Tata m-a răsfățat din cale-afară și, atunci când fortăreața iubirii părintelui meu a pierit ca suflată de pizma unui uriaș, am rămas un pui golaș, forțat să înfrunte iarna de unul singur, înainte să fi crescut suficient. Maturizarea a venit forțat și, din cauza asta, s-a solidificat ca o scoarță imperfectă, cu numeroase fisuri prin care, uneori, frica se strecura nestingherită, mușcând cu sete din siguranța mea de sine.

În fața porții azilului, am șovăit o clipă, încercată de sentimentul de vină. Mă dovedisem nedemnă de dragostea cu care fusesem înconjurată, fiindcă nu-i întorsesem tatei generozitatea cu care mă crescuse. Toată lumea mă asigurase că alesesem ce era mai bine pentru el. Nu-l puteam supraveghea zi și noapte, ar fi putut să plece de acasă și să rătăcească aiurea prin oraș, neștiind cine este și cui aparține sau, Doamne ferește!, să fie victima vreunui accident, însă undeva, în subconștient, un vierme ce-mi șoptea că, de fapt, soluția mă salvase doar pe mine, apărea când și când, erodându-mi instabila pace sufletească.

Am intrat în salonul tatei abia după ce am stat o vreme cu mâna pe clanță, încercând să-mi compun o mină senină. Asistenta care se ocupa de el, doamna Mioara, nu uita să-mi amintească asta de câte ori mă vedea. Se uita lung la maxilarul meu deprimat, cu subînțeles, apoi surâdea demonstrativ, insinuând că trebuia să fac la fel. Chiar zâmbeam pentru câteva secunde, însă n-aș ști să explic cum, în timp ce parcurgeam cei o sută de pași de la biroul

ei până la salonul tatei, inima mi se strângea ca un fruct stafidit, și o trepidație a întregului trup mă făcea să mă înfior.

Degeaba mă prefăceam eu, străbătută de o veselie falsă, tata nu m-a recunoscut nici de data asta. Stătea pe balan-soarul adus aici tocmai din dormitorul lui de la Fundata, aranjând cu mare grijă marginile cuverturii peste genunchii scheletici.

— Bună, am bâiguit cu lacrimile sugrumate în gâtleej, încercând să par bucuroasă că îl văd.

Bună, tată, așa fi vrut să-i spun, însă doctorul Marinescu mă sfătuisese să evit orice urmă de familiaritate care ar fi putut să-i agite pacientul.

Nici nu se uita spre mine. Îi dădea înainte cu frământatul învelitorii din lână cenușie, trăgând-o peste piciorul drept, enervându-se apoi fiindcă stângul se dezvelea.

— Vrei să te ajut? m-am ridicat și m-am apropiat.

M-a lăsat s-o fac, indiferent și absent, apoi, după ce m-am așezat pe scăunelul din fața lui, a reluat toată nebulnia, chiar mai iritat decât înainte.

L-am privit o vreme, simțindu-mă ca o clepsidră golită de nisipul care o făcea să valoreze ceva. Când doamna Mioara și-a strecurat capul pe ușă, interesându-se de felul în care decurgea întâlnirea, m-am ridicat brusc, mi-am strâns geanta la piept, apoi m-am strecurat pe lângă ea, ferindu-mi privirea de ochii ei iscoditori.

Am ieșit în grabă, ignorând vocea femeii care îmi striga să mă opresc. Știam ce vrea. Să mă consoleze. O mai făcuse o dată, iar efectul fusese tocmai pe dos față de cum se așteptase ea. Nu aveam cum să accept că din tatăl meu mai rămăsese doar carcasa exterioară, în timp ce spiritul se prăbușise pe dinăuntru, încătușat în lanțurile unui destin nedrept. Nimeni nu putea să-mi vorbească despre asta cu

atât de mult sens, încât să mă facă să-i pricep rostul.

Nici n-am ieșit bine pe poarta sanatoriului, că telefonul a început să zbârnâie.

— Oh, nu! Andrei! am gemut, privind spre cer, exasperată, după ce am văzut numele de pe ecran.

Nu am răspuns primului apel, nici celui de-al doilea, dar șeful meu era genul care găsea oricând o cale de a ajunge la sufletul tău.

Cretino, dacă nu ești la birou în cinspe minute, aici nu mai calci!!!!, străluceau cuvintele bărbatului în chenarul albastru al mesageriei telefonului.

După câte semne ale exclamării revărsase în mesaj, era clar că aflase deja că nu făcusem vreo brânză cu interviul nici de data asta.

Un val de frig polar mi-a prins creștetul în chingi, apoi, amplificat cu fiecare secundă care trecea, a coborât spre tălpi. Andrei era un măgar, dar niciodată până acum nu depășise o anumită limită cu mine. Pe colegii mai vechi îi făcea cu ou și cu oțet, însă eu reușisem să-i impun și chiar să mențin o doză suficientă de respect, încât să nu-și permită să mă jignească astfel.

L-aș fi trimis la Aghiuță pe loc, însă aveam nevoie de jobul ăsta ca de aer.

*

— Ce dracu` a fost în capul tău? mi-a trântit Andrei imediat ce a dat cu ochii de mine.

M-a prins de cot și m-a târât în biroul lui, sub privirile perplexe ale celorlalți colegi ce își înălțaseră capetele peste monitoarele calculatoarelor și se holbau la noi, apoi a trântit ușa și a coborât jaluzelele. Revolta cu care plănuisem să-i reproșez jignirea din SMS a pălit sub căutătura lui turbată. Știam că are temperamentul unui vulcan, dar, totuși, acum era prea de tot. Expresia mea rătăcită i-a adăugat noi nive-

luri de furie peste cele existente deja.

— Mai faci și mutra asta de miloagă! Tot tu! Ți-am zis cât de important este să facem acest interviu. O să ni-l ia alții.

Mi-am îndreptat postura și mi-am controlat mimica. Nu *miloagă* voiam să par, ci *jignită*, dar, oricât mă străduisem eu să nu-mi las supărarea să sucombe, o teamă obscură o acoperea și-i sufoca protestele.

— Ascultă..., am început, deși habar nu aveam cum aș fi putut continua fraza.

— Să nu te aud! se roti în loc, ca o potaie surescitată, cu degetul arătător îndreptat spre mine. Vorbește!

— Ăăă...

Pumnul lui greu căzu pe masa de lucru, făcând niște creioane aruncate aiurea de suprafața ei să tremure.

— Vorbește dracului sau te concediez! tună. Oricum ești concediată.

Am ridicat din sprâncene, contrariată de enunțurile care se băteau cap în cap cu o frecvență amețitoare.

— Andrei, tipul acela n-o să ne spună nimic. Mi-a servit o groază de tâmpenii la prima vizită și nici măcar nu și le-a mai amintit astăzi. Bâiguia despre o vacă...

— Ce vacă? mă fixă șeful, concentrat.

— Safira sau Ionela... Dracu` s-o ia de vacă! Asta zic. Data trecută mi-a zis că pe vacă o cheamă Ionela, azi, că o cheamă Safira.

Bărbatul scutură cu putere din cap, încercând să determine ideile confuze care veneau dinspre mine să se așeze în ordine.

— Ce importanță are numele vacii?

— Nu are, dar ăsta e semn că minte. Și... oricum... mi-e teamă de el. Nu vreau să-l mai văd, să știi.

— E un ucigaș, normal că ți-e teamă, dar ai gardieni

acolo.

— Azi n-au fost. Adică, a fost unul, dar i-am zis că poate să iasă.

— De ce?

— Nu știu. Nu știu ce naiba... Ascultă, mi-e frică de mor de ăla. E ceva în neregulă cu el. Și nu sunt în cea mai bună perioadă a vieții mele.

— În ce perioadă a vieții tale ești tu nu mă interesează. Cu toții avem probleme pe aici. Tanti Sora e la ciclu, Sandu de la IT a lăsat-o pe una de la Avon gravidă, eu sunt nefutut de vreo săptămână... O să ne ia dracu` dacă nu scoatem vreun căcat care să zguduie țara. Trebuie să vindem. Iar lumea vrea sânge. Articolul cu nenorocitul ăsta ne aduce sânge. Tone de sânge! O să facem un serial. M-am asigurat că vom avea exclusivitate. Înțelegi? Celelalte tabloide o să turbeze.

— Trimite pe altcineva.

— N-am cum, scăzu vocea lui dintr-odată.

— De ce?

— Am fost sunat de director, mi-a zis ce s-a întâmplat, eu i-am propus să permită altcuiva accesul, dar a zis că deținutul te vrea pe tine. N-o să vorbească despre el cu nimeni altcineva.

Bineînțeles că mă vrea! mi-am spus. *Trag catastrofele la mine ca muștele la miere!*

— N-o să mă duc, am șoptit.

— Ce? întoarse Andrei urechea dreaptă spre mine.

— Nu mă duc.

— Lia, dacă nu te duci, te dau afară.

Tonul lui rugător era într-o disonanță atât de stridentă cu semnificația cuvintelor, încât am fost sigură că voia doar să mă intimideze.

Nu, n-ar face așa ceva. Probabil că o să mă arunce într-un

birou și o să-mi dea să scriu articole despre pisici castrate, ca pedeapsă, apoi, cu timpul, o să uite și o să redevenim amici.

Se ridică încet din scaun, cu privirile mele agățate de el.

— Atunci, nu mai lucrezi aici. Pleacă imediat.

Pentru moment, n-am reușit să pătrund adevăratul sens al sentinței, însă, după ce asta s-a întâmplat, am simțit că primesc o lovitură de cazma în frunte. Rațiunea mă îndemna să dau înapoi, să accept să mă ocup de afurisitul acela de interviu, însă orgoliul apucase să se umfle în mine ca un balon și să înghesuie dreapta judecată într-un colț. Cu buzele strânse, cu degetele încleștate în pielea gri a genții mele, m-am catapultat din scaun și am ieșit pe ușă, bătoasă și demnă. Eram pe jumătate mulțumită fiindcă reușisem să nu cedez imboldului de a mă umili în fața zbirului pentru a-mi păstra jobul, și pe jumătate distrusă... din același motiv.

Moaca dezgustătoare a proprietarului garsonierei în care locuiam îmi apăru pe un ecran al minții, făcându-mă să mă strâng de silă.

*

După ce m-am îndepărtat suficient de clădirea în care se aflau birourile redacției, m-am oprit și m-am lipit cu spatele de zidul unei case. Un vâjâit ciudat pe care, inițial, l-am perceput ca venind din capul meu tensionat, îmi atinse urechile, se roti pe ceafă, apoi, coborând în spirale ce-mi înfiorau trupul, se prelinse pe spate, pe abdomen și se pierdu pe musculatura încordată a picioarelor, până în tălpi. Ecoul unor șoapte de neînțeles reverberă pierdut, apoi mi se lipi de buze, arzându-le. Senzația era electricizantă, de parcă un cub de gheață mi-ar fi fost presat peste pielea încinsă. O sfârșeală inexplicabilă îmi făcu genunchii să tremure și, pentru a mă deplasa, am avut nevoie de mai multe minute de acomodare. Buimacă, am privit în susul

străzii, apoi invers. Nu era nimeni pe trotuarul îngust, însă puteam să jur că nu fusesem singură adineaori.

Mâna mi s-a strecurat în geanta din care, grăbită, am apucat telefonul. Tremurând, am format numărul lui Dima.

— Dima! am strigat în secunda în care mi-a răspuns.

— Hei! Salve. Ce faci?

— Dima, nu mă simt bine. Poți să vii?

— Lia, am un caz. Of! Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Am senzația că... Nu știu cum să-ți explic.

— Unde ești?

— Lângă redacție.

— Te duceai acasă sau... Că nu înțeleg.

— Da.

— Așa devreme? întrebă, apoi, oftând, continuă fără să aștepte răspuns. OK. Ne vedem la tine. Vin cât de repede pot, dar nu acum. Am un caz dificil. Înțelegi?

I-am perceput tonul distras, semn că nu se putea concentra sută la sută la ceea ce îi spuneam. Dezamăgită, am mormăit un *Bine*, apoi am închis.

Un aer fierbinte și înțepător mă lovi deodată, atât de tare, încât am scăpat telefonul din mână. M-am aplecat să-l ridic, cu privirea ațintită asupra capătului fundăturii de unde mi se părușe că venise valul încins. Peste gardul proprietății care închidea alea se întindeau tufe bogate de caprifoi, iar clopoștii albi, gălbui sau rozalii, tremurau abia simțit pe fundalul verde crud al frunzelor. Mirosul dulceag, potențat de arșița stranie îmi invada nările și mă amețea. Inconștient, un sentiment de teamă a prins rădăcini în inima mea și, chiar înainte de a ceda moleșelii, mi-am adunat puterile și am alergat spre șoseaua dinspre care se auzea tumultul străzii. Am aruncat o ultimă privire spre alea ce îmi zeflemisea paranoia cu neclintirea ei pașnică, apoi m-am aruncat în aglomerația urbană, în marea de

strigăte și claxoane.

M-am urcat în primul taxi, însă, imediat ce șoferul și-a întors privirea spre mine, întrebându-mă unde vreau să ajung, mi-am dat seama că nu aveam un sfanț. Astăzi ar fi trebuit să primesc salariul, dar cearta cu Andrei m-a făcut să uit de asta. Oricum, nici moartă nu m-aș fi întors acum la redacție pentru banii ăia. Când ieșisem val-vârtej pe ușă, zărisem privirea satisfăcută a lui Sorin, năpârca de serviciu a tabloidului. Probabil că trăsese cu urechea la discuția mea cu șeful, și felul în care decursese ea îi alinase un strop din antipatia pe care mi-o purta cu atât de mare drag.

Pe când abia mă angajasem la *Gura lumii*, una dintre legendele media, care, între timp, s-a pensionat, nea Lascăr, a observat că scriu cu multă pasiune, așa că i-a sugerat lui Andrei să sară peste fazele firești ale *botezului* oricărui nou venit, adică să înceapă cu spălatul podelelor, prepararea de cafele și executarea unor comisioane pentru colegii mai vechi, și să mă instaleze în postul de redactor. La vremea aceea, ce spunea nea Lascăr era lege, așa că m-am pricopsit cu un birou și cu ura fățișă a lui Sorin și, ca garnitură, cu convingerea a două dintre fostele amante ale lui Andrei că șeful mă frământase bine între cearșafurile patului său înainte de a-mi da jobul.

Nu numai că nu se întâmplase asta, dar, spre marea mea uimire, șeful nici nu manifestase vreodată vreo atracție nepotrivită pentru nurii mei. Nu mi-am bătut capul cu asta mai mult de o secundă, când un gând păcătos mi-a șoptit că nu eram suficient de înzestrată, încât să captez atenția unui bărbat cu gusturi atât de rafinate atunci când venea vorba de femei. Țin minte că într-o seară, după duș, goală pușcă, m-am oprit în fața oglinzii și m-am studiat, încercând să mă văd cu ochii unui bărbat. Concluzia n-a fost prea clară: ori nu aveam nicio fibră seducătoare în trup,

ori eram incapabilă să mă dedublez și să scot din negura conștiinței alter-ego-ul meu androgen.

Exercițiul imaginativ a ajuns la final când, a doua zi după episodul cu oglinda, l-am analizat pe Andrei din toate unghiurile și am realizat că atenția lui m-ar fi deranjat al naibii de tare, întrucât nici fizicul și nici felul lui de a fi nu rezona pe niciunde cu personalitatea mea. Eram atât de exigentă la capitolul bărbați, încât ajunsesem deja să mă consolez cu ideea că mă aștepta un strălucit viitor de domnișoară bătrână, înconjurată de cohorte de mâțe.

Am făcut pace cu mine, dar n-am reușit același lucru cu Sorin. N-ar fi fost o problemă să pretind că nu observ, dar i-am fost atribuită ca ucenic, așa că a trebuit să-l însoțesc în toate investigațiile lui, să răspund cu diplomatie curiozităților sale insinuante și să fac efortul supraomnesc de a-i ignora privirile interogatoare. Tipul era obsedat de meserie, în sensul că, dacă observa că dovezile pe care le aduna pentru articolele sale nu erau suficient de șocante, le făcea să fie astfel. Era cel mai citit redactor al *Gurii lumii* și veșnic invitat al emisiunilor de televiziune în care se dezbăteau crimele cele mai atroce care cutremurau România din timp în timp.

Aversiunea lui față de ucenica protejată de veteranul tabloidului, nea Lascăr, s-a cimentat și a căpătat formă indestructibilă când, după o noapte de pândit un monden ce întârziase în casa unei demoazele cu care nega vehement că ar fi avut vreo relație, forțați să împărțim spațiul îngust dintr-un Tico, lui Sorin i-a venit năstrușnica idee să ne omorâm timpul cu o partidă de sex spontan. Singura chestie spontană din treaba asta a fost pumnul meu aterizat pe neașteptate în ochiul lui stâng. Nici acum nu știu dacă agresiunea nocturnă l-a opărit fără drept de apel sau indiferența absolută cu care am tratat incidentul a doua zi,

când ne-am văzut la redacție.

*

Am ajuns acasă cu un troleibuz, după o călătorie în care am fost pipăită cu simț de răspundere de niște palme pe care mi-a fost imposibil să le atașez vreunui dintre chipurile bărbaților stâlciți în înghesuiala infernală a acelei ore de vârf. Singurul aspect pozitiv a fost gândul că niciun controlor, oricât de subțire, n-ar fi avut cum să se strecoare prin masa compactă de trupuri asudate pentru a-i prinde pe clandestinii ca mine.

Am putut să respir în voie abia după ce am închis ușa garsonierei și mi-am aruncat încălțările cât colo, apoi mi-am scos hainele și m-am trântit goală pe pat.

Seara, foarte târziu, am fost trezită de soneria care cîrînea ca un stol de păsări.

Până vii tu să mă salvezi, mor de vreo zece ori! am bombănit, știind că dincolo de ușă era Dima.

Am tras pe mine un tricou, după care i-am deschis. Zâmbi când mă văzu, apoi îmi întinse un plic cu documente.

— Asta era în cutia poștală, răspunse privirii mele mirate.

L-aș fi aruncat pe comoda pe care păstram corespondența, dar logo-ul mare din dreptul expeditorului mi-a atras atenția. Era al sanatoriului unde îl țineam pe tata. Și, cum în ultima vreme mi se întâmplaseră numai ciudățenii, eram convinsă că nici de data asta nu avea cum să fie de bine. Am rupt sigiliul și, cu gesturi bruște, am scos hârtia care mă anunța că, de luna viitoare, tariful lunar pentru îngrijirea pacienților cu afecțiuni psihice se dubla. Eram invitată să-mi exprim acordul pentru această modificare

în termen de zece zile. În caz contrar, aveam la dispoziție aceeași limită de timp pentru a-i găsi tatei altă gazdă.

Atunci am cedat nervos. Scuturată de sughițuri de plâns, m-am agățat de gâtul lui Dima. El, încurcat și reținut, m-a cuprins cu brațele, dar fără să mă lipească de trupul lui.

Nu știu ce sminteală m-a apucat în clipa aia. Furia acumulată pe parcursul întregii zile s-a mutat asupra bărbatului din fața mea. Mi-am ridicat privirea spre el, apoi, cuprinsă de o neobișnuită frenezie, i-am sărutat buzele, mușcându-le și frământându-le între dinți, abia abținându-mă să nu le retez carnea. I-am apucat mânecile sacoului și i l-am scos cu ușurință, sub privirile lui siderate. Nasturii cămășii au zburat când eu, în nebunia adusă la paroxism, am simțit că nu mai răspund de propriile fapte. Tricoul care începuse să-mi ardă trupul a zburat într-un colț al holului. Prinzându-l pe bărbat de mână, l-am tras după mine, spre pat. M-a urmat cu gura căscată, el însuși mișcat de vraja care îmi luase mințile.

Brutal, l-am împins pe saltea. Căzu pe spate, fără să mă scape din ochi. Cu gesturi lente, fixându-l ca o nebună, mi-am desfăcut sutienul și mi-am eliberat sânii, apoi am scăpat și de bikini.

— Cât ești de frumoasă! bâigui, sufocat de emoție.

M-am aplecat peste el și i-am strâns buza inferioară între dinți. I-am simțit palmele calde pe piele. M-am lăsat moale pe pieptul robust și, într-o clipă, am fost răsucită, ajungând sub el.

— Fă dragoste cu mine, am șoptit.

Pielea i se făcu de găină, în timp ce privirea pierdută îi alergă pe trupul meu ațâțat și încordat. Gemu când degetele mele începură să-i alunece pe spate.

— Arzi, spuse, apoi, părând că nu mai are aer, se năpusti asupra mea și mă sărută violent.

Îmi rănea buzele, dar asta nu făcea decât să mă întărâte și mai tare. Îmi supse pielea gâtului, coborând avid asupra sânilor și umplându-mă de vânătăi.

— Te vreau, strigam, lovindu-i umerii cu pumnii.

— Și eu.

— Vino, atunci.

— Nu... Nu pot.

— Ești excitat, îl loveam eu cu mai multă furie.

— Ca un cal! Cu toate astea, mi se întâmplă ceva ciudat.

— Ce? l-am împins și m-am uitat la el cu ură.

— Aș vrea să te zdrobesc, să te fac să strigi, însă... acolo... nu se întâmplă nimic..., recunosc, gâfâind și indicând spre mădularul inert.

Un frig de moarte m-a cuprins dintr-odată. M-am ridicat în capul patului, trăgând de cearșaf și acoperindu-mă cu el.

— Ești impotent? am întrebat, fără să îndrăznesc să-l privesc. Noi doi n-am... niciodată...

— Pentru mine, treaba asta cu sexul nu e doar împreunare. Trebuie să fiu sigur că ești cea potrivită.

— Nu sunt, carevasăzică, am mormăit.

— Nu știi, Lia. Nu știi. Ceva s-a întâmplat adineaori și am simțit că-mi pierd mințile. Dorința m-a ars de dinăuntru.

— Nu minți!

— Nu mint! mă prinse el de umeri și mă forță să mă întorc cu fața. Sunt zob. Am un vulcan în mine care a clocotit și a dat să izbucnească. Totuși...

— Totuși..., l-am imitat, plictisită.

M-am dat jos din pat, mi-am apucat tricoul de unde îl aruncasem și l-am îmbrăcat.

— Vrei un ceai? am întrebat din prag.

— Ceai? Niște tărie n-ai?

— Tărie? Tu nu bei niciodată, m-am mirat.

— Să fiu al dracu` de nu sunt în stare să beau o cisternă întreagă, zâmbi amar.

— Și tu nici nu înjuri.

Cât timp m-am holbat la apa din ibric, am avut timp să realizez ineptia a ceea ce se întâmplase. Mă comportasem ca o depravată. Probabil că Dima, imediat ce va scăpa de șoc, avea să fugă de mine ca diavolul de tămâie.

Când m-am întors în cameră, el își îmbrăcase boxerii și un tricou de-al meu, cu Mickey Mouse, pe care îl foloseam pe post de pijama. Fața șoricelului, lățită caraghios peste pieptul puternic al lui Dima, mi-a smuls un zâmbet.

După ce am sorbit prima gură de ceai, am redevenit cei de dinaintea eșuatului episod pasional. I-am povestit ce mi s-a întâmplat la redacție, iar el m-a consolat cum s-a priceput.

— De ce nu vinzi casa părinților tăi? Ai scoate o groază de bani pe ea. E la munte, nu? Parcă așa îmi amintesc că ai spus.

— N-o s-o vând niciodată.

— La ce-ți folosește o casă în care nu stă nimeni și care nu produce niciun venit. Închiriaz-o. În zona aia sunt pensiuni foarte căutate. Așa o să ai o sumă bunicică în fiecare lună. Nici n-ai mai avea nevoie să muncești.

— Dacă aș aduce chiriași, or să vrea să schimbe multe lucruri pe acolo, iar eu nu sunt pregătită să accept asta.

— E doar o casă, dă-o-ncolo!

— Pentru tine. Pentru mine este trecutul meu. Știi că mama m-a născut acasă?

— Nu știam. Oricum, flutură el mâna, iritat de încăpățânarea mea, ești prea emoțională. Ar trebui să gândești mai practic. Oamenii sunt importanți, nu bunurile. Dacă astfel vei putea trăi și te vei putea ocupa de tatăl tău, nu

înțeleg ce te reține.

— Oamenii sunt importanți, nu bunurile, l-am zeflemisit. Ești avocat. Îți dai seama cum sună asta din gura ta?

— Sunt avocat, nu diavol. Meseria e una, eu, ca om, sunt alta, ripostă, deranjat de insinuarea mea.

Dima avea o calitate pentru care îl invidiam sincer. Nu reușea să poarte pică nimănui pentru prea mult timp. Așa se face că, după ce l-am bănuit de impotență, apoi l-am acuzat că ar fi un monstru superficial, el s-a oferit să mă asiste în problema recuperării salariului și, în cazul în care voiam să-i fac probleme lui Andrei pentru felul în care mă pusese pe liber, să-mi obțin drepturile în instanță.

Îmi voiam banii, însă nu aveam de gând să apuc calea răzbunării. Până la urmă, eram un subaltern care refuzase să execute ordinele superiorului.

— Totuși, ce naiba te-a pus ăla să faci pentru interviu de te-a speriat așa de tare? a întrebat Dima.

Am înghețat. Cum puteam să explic cuiva că teama nu provenea din vreo sursă concretă, ci doar din ceea ce simțeam în preajma aceluia deținut. Așa cum nici Andrei n-a înțeles și a luat împotrivirea mea ca moft de fetiță răsfățată, probabil că așa avea să se întâmple și cu Dima.

— Mi-e frică de pușcăriași, am răspuns sec.

— Te porți ciudat. Serios! mă privi pe sub gene.

— Te referi la faptul că am sărit pe tine și tu n-ai fost în stare de nimic? n-am putut rezista impulsului de a fi răutăcioasă.

— Auci! exclamă cu un zâmbet strepezit. Află că sunt în regulă acolo, jos, doar că azi... Nu știu.

— Nu contează, m-am grăbit să-i retez șirul explicațiilor.

M-am întins în pat și m-am învelit până sub bărbie, apoi l-am întrebat dacă rămâne cu mine peste noapte. Nu

se aștepta la o asemenea rugămintă, dar a acceptat, simțind că aveam nevoie de asta.

— Stai liniștit, n-o să mai atentez la trupul tău, mi-a scăpat tocmai când el mă cuprinsese în brațe, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Asta a fost răutate, să știi, îmi șopti la ureche.

— Iartă-mă. Mă bucur că ești aici. Nu vreau să pierd prietenia ta, am mormăit chiar înainte să adorm.

*

A doua zi, m-am trezit cu o durere de cap pe cinste. Dima nu mai era lângă mine, iar pe noptieră, ca pentru a-mi spori starea proastă, am dat de un teanc de bancnote de două sute de lei.

— Splendid! Ca la curve! am bodogănit.

În baie, în fața oglinzii, mi-am zărit gâtul plin de vânătăi.

O! Epic! Cine o să vadă asta, o să creadă că am avut parte de o orgie, nu alta!

Norocul meu, dar și ghinionul, deopotrivă, era că nu trebuia să ies azi. Eram convinsă că niciun fond de ten nu mi-ar fi acoperit urmele acelea negricioase.

Încă mă chinuiam să mă învioresc cu cafeaua tare din ceașca inscripționată cu bălării motivaționale de genul: *Just be yourself! You are beautiful!*, când am auzit o bătaie puternică în ușă.

Pășind pe vârfuri, atentă să nu fac nici cel mai mic zgomot, m-am apropiat și am privit pe vizor. Mai să-mi pice falca atunci când, prin orificiul îngust, am zărit chipul deformat al lui nea Lascăr.

Dumnezeule! Ce să caute el aici?

Am deschis imediat și l-am poftit înăuntru. Bătrânul a privit încurcat către picioarele mele expuse în totalitate de tricoul în care dormisem, dar a trecut pragul.

— Intrați aici, în bucătărie, l-am invitat, amintindu-mi că patul era desfăcut, iar dezordinea în care se afla întreaga cameră l-ar fi putut jena și mai tare pe fostul meu coleg.

I-am turnat o cafea, apoi am alergat spre dulap, de unde am pescuit o pereche de pantaloni de trening pe care i-am îmbrăcat în viteză.

— Nea Lascăr, ce vânt te aduce pe la mine? l-am întrebat când m-am așezat pe celălalt scaun din jurul măsuței rotunde. Nici nu știam că-mi cunoști adresa.

— Andrei mi-a dat-o, recunosc, stânjenit. Și... ți-a trimis ăștia, zise, scotocindu-se prin buzunare și punând pe masă un teanc de bancnote.

Azi plouă cu bani în garsoniera mea!

— Salariul? am întrebat prostește.

Desigur că asta era.

— Salariul tău mărit.

— Mărit?

— Da. Are nevoie de tine pentru articol. Nenorocitul ăla nu vrea alt reporter.

Ah! Asta era! Hm, oare cât era dispus Andrei să pună la bătaie pentru treaba asta? Am apucat din nou teancul cu bani și, din ochi, am încercat să-mi dau seama de sumă. Era aproximativ de patru ori salariul meu obișnuit.

— Vrea neapărat interviul, hă? l-am privit pe nea Lascăr.

Din nu știu care motiv, bărbatul se simțea al naibii de stingherit.

Misterul s-a lămurit pe dată când l-am surprins privind spre gâtul meu maltratată. Uitasem de asta, așa că, rușinată, mi-am tras capul spre umeri, încercând să las expusă cât mai puțină piele.

— Pot să înțeleg de ce vrea el interviul, dar nu pot să înțeleg de ce este nevoie de atâtea insistențe pe lângă tine ca să-l faci, spuse, încercând să se concentreze doar asupra

chipului meu.

— Nea Lascăr, mi-e rușine de dumneata...

— Spune-mi despre ce este vorba.

Nu avea niciun rost să-i expun elucubrațiile minții mele imaginative, mai ales că n-aș fi făcut decât să-i par slabă și neprofesionistă, iar asta, ca mentor, l-ar fi afectat direct.

— Nu mai contează, am oftat. O s-o fac. Am nevoie urgentă de bani.

Nea Lascăr se ridică de pe scaun, bucuros că îndeplinise misiunea primită de la Andrei și se putea întoarce la micile satisfacții ale vieții de pensionar.

— Mâine voi fi la birou, i-am spus.

— Nu! se întoarce el pe călcâie. Azi vrea să vii.

— Azi? am înghițit nodul greu din gât, apoi, inconștient, mi-am pipăit pielea gâtului.

— Îți pui o eșarfă, ceva, surâse bătrânul, înțelegător. Eh, tinerețea...

*

De ce să nu recunosc că întoarcerea în redacție, ca o regină reîncăunată, mi-a făcut o plăcere nebună. Aș fi vrut să-i fac o poză lui Sorin, s-o înrămez și să mă energizez în fiecare zi cu imaginea maxilarul său prăbușit. Renata s-a bucurat sincer să mă vadă, sărindu-mi de gât și felicitându-mă, gest care m-a făcut să-mi pară rău că, odată, o catalogasem ca fiind o fâșneată cu creier de găină. Dacă era capabilă de empatie, era mai mult decât obțineam de la unii cu oareșce pretenții de inteligență.

I-am zâmbit cu prietenie și i-am strâns palmele într-ale mele cu recunoștință. Dacă aveam să mai fac mulți purici prin redacție, categoric aveam să reconsider din temelii relația cu ea.

Nu știam dacă era cazul să mă duc în biroul meu sau în

al lui Andrei, însă, judecând după graba cu care fusesem chemată înapoi, mi-am zis că era mai bine să merg direct la șef. Rumoarea ce a însoțit apariția mea trebuia să-l fi pus în gardă, fiindcă, imediat ce am deschis ușa, ochii lui febrili m-au luat în primire.

— Uite cum facem, ca să nu mai pierzi timp pe drum, ți-l dau pe Sorin ca șofer. Te duce și te aduce.

Un fior neplăcut mi-a traversat șira spinării. Sorin? De ce nu un boa constrictor? Cu siguranță, ar fi fost mai prietenos decât colegul de redacție.

— Care e graba? am spus altceva decât ce-mi trecea prin cap.

— Ăla va fi transferat în altă parte.

— Unde?

— Nu se știe mai mult decât că va fi luat în câteva zile.

— Ciudat, nu?

— Al naibii de ciudat! De asta, nu trebuie să mai pierdem nicio oră. Ia reportofonul ăsta cu tine, a mai spus el, proptindu-mi sub nas un dispozitiv de înregistrat de dimensiunea unui ruj.

În cel mai scurt timp și Andrei, și eu, am uitat de tensiunea care îl făcuse să mă alunge, pur și simplu, și am redevenit redactorii care puneau la cale planul de bătaie al unui articol.

— O să-ți învingi frica? își exprimă el temerea față de un nou eșec.

M-am gândit la tata și la nevoia urgentă de bani. Am aprobat din cap, absolut convinsă că, de data asta, de dragul părintelui meu, eram în stare să depășesc orice angoasă.

Pe holul redacției, Sorin mă aștepta, frământând cu mare sârg o gumă de mestecat. O întindea cu limba, apoi făcea baloane pe care, ostentativ, mi le spârgea în față.

— Auzi, fată, cu Andrei zici că nu te-ai culcat, dar cu

moș Lascăr? întrebă el, pocnind din limbă, atrăgându-mi atenția asupra gumei din vârful ei.

— Până și pentru unul ca tine, asta de prea de tot, i-am replicat, dezgustată.

În mașină, i-am ignorat trâncăneala nesfârșită, rugându-mă să ajungem mai repede la destinație și să scap de apropierea de el. Dacă aș fi avut permis de conducere, n-aș fi îndurat corvoada de a-i tolera prezența. Până și întâlnirea cu acel deținut de coșmar îmi părea mai atractivă decât împărțitul unui spațiu atât de minuscul cu unul ca Sorin.

— Ai vreo iubită? m-am pomenit vorbind sub imperiul unui gând ce-mi străbătuse tărtăcuța în acel moment.

— De ce întrebi? ridică din sprâncene spre mine. Ai vreo idee?

— Eram doar curioasă dacă există vreo femeie suficient de disperată, încât să suporte gândul de a împărți patul cu tine.

Mă așteptam să riposteze, însă, uimitor, limba i se încleie în gură și, până când a oprit în fața închisorii, n-a mai scos un sunet. Asta să fi însemnat oare că nu se găsisese nicio disperată care să-i fie pereche? Nici nu mai conta adevărul. Îi plătisem pentru remarca nesimțită în legătură cu nea Lascăr.

Senzația de neliniște m-a prins în gheare de îndată ce am pășit în interiorul clădirii reci. Vocile gardienilor reverberau sonor pe holurile cu podea sticloasă, iar ușile de metal care se deschideau pentru a-mi permite să trec îmi păreau hotare ce mă afundau tot mai adânc în măruntaiele iadului.

N-am mai fost condusă în biroul în care avusese loc ultima întrevedere cu bărbatul, ci într-o încăpere fără ferestre, în mijlocul căreia se aflau o masă și două scaune de plastic. OK, dacă își propuseseră să mă facă să-mi încalc

promisiunea făcută lui Andrei, aceea de a-mi învinge frica, erau pe punctul de a reuși. Tremurând, m-am așezat pe unul dintre scaune, cel de lângă ușă, apoi mi-am scos notesul și pixurile și le-am așezat pe masă.

Ce naiba ai? m-am certat singură.

De când devenisem atât de ușor de influențat? În același timp, reușeam să pricep că nu mă temeam de vreo agresiune fizică din partea deținutului, ci era vorba de ceva imaterial, o stare pe care mi-ar fi fost cu neputință s-o descriu.

— Bună, am auzit în spatele meu.

M-am speriat atât de tare, încât m-am ridicat fulgerător, agățând marginea mesei cu palmele. Pixurile mele au căzut pe podea, răsucindu-se de câteva ori.

Am privit de-a lungul încăperii, căutând gardianul care, obligatoriu, trebuia să însoțească deținutul. Nu era nimeni acolo în afară de noi doi. Cu un amestec de mirare și amuzament, Luca mi-a urmat căutătura, prefăcându-se preocupat de scopul cercetării mele. Ridică din sprâncene cu un aer extrem de serios, deși în ochi îi scânteia sarcasmul.

Pentru a evada, chiar și pentru câteva secunde, din raza acelei priviri percutante, m-am aplecat după instrumentele de scris. El a făcut același lucru și, în învălmășeală, am prins deodată același pix. Degetele lui s-au așezat peste ale mele. Simțeam fizic, deși, la cât eram de emoționată, puteam să bat câmpii la greu, un transfer de energie între trupurile noastre. Unde invizibile alunecau fluid dinspre el spre mine, excitându-mi simțurile cu emoții intense, care preluau conducerea ființei mele, încercând să mă gonească din propria conștiință. La un moment dat, un val fierbinte mi-a urcat până în tâmples, încețoșându-mi rațiunea. Înainte să pierd contactul cu realitatea, l-am auzit pe Luca

exclamând:

— Extraordinar!

*

Când mi-am revenit în simțiri, mi-am dorit să leșin din nou, fiindcă partea mea dorsală se odihnea pe genunchii bărbatului. Trunchiul îmi era susținut de brațul lui drept, în timp ce, cu stângul, îmi susținea capul. Parcă eram un copil mic în brațele protectoare ale tatălui. Ochii mi-au poposit pe umerii care, din poziția în care stăteam eu, păreau și mai largi. Mă studia cu o extraordinară curiozitate, alergând peste chipul meu, analizându-mi trăsăturile cu atenție.

Ăsta nu-și scoate niciodată lentilele alea de contact? m-am întreat când i-am zărit jarul din căutătură.

Cu inima în gât și pulsul accelerat, am sărit în picioare și am pus o distanță considerabilă între noi.

— Iartă-mă, dar nu aveam unde să te întind, se scuză, ridicând brațele în lateral.

Ce naiba se petrecea aici? Leșinasem și nimeni nu venea să vadă ce se întâmplă?

Rapid, mi-am calculat șansele de a ajunge la ușa care mă putea scoate de aici. El stătea acum pe scaunul de lângă ieșire și, dacă ar fi vrut, m-ar fi putut opri fără probleme.

Ce tâmpenie făcusem? Nu trebuia să accept banii lui Andrei. Părea peste puterile mele să duc la capăt articolul ăsta. Tata! Imaginea părintelui meu, pierdut în tenebrele din mintea lui, moale în scaunul balansoar, m-a lovit cu doza necesară de realitate.

Luca se ridică brusc. Observând că eu, surprinsă de mișcarea neașteptată, am făcut un pas înapoi, ridică brațele în semn de capitulare.

— Nu ai niciun motiv să te temi de mine, spuse cu o voce joasă, melodioasă. Nu ți-aș face rău niciodată. Să ne

așezăm.

Pentru a-și întări spusele, se îndoi de genunchi cu înclinătorul și luă loc pe scaun, având grijă ca niciunul dintre gesturile lui să nu mă alarmeze. Puse palmele pe masă, apoi mă privi cu sinceritate. Înclină din cap a încurajare, indicând spre celălalt scaun.

Era stupid să continui cu atitudinea defensivă. Dacă ar fi vrut să-mi facă vreun rău, leșinul i-ar fi oferit oportunitatea de vis. Dar... Despre ce naiba vorbeam? De ce ar fi vrut să-mi facă rău? Era un străin pentru mine, iar eu eram la fel pentru el. Nu împărțiserăm de niciunele, nici bune, nici rele. Să fi fost vorba de faptul că era acuzat de mai multe crime, iar mie îmi rămăsese în cap afirmația lui cum că acestea erau, de fapt, acte de dragoste? Dacă i se năzărea să mă *iubească* și pe mine astfel? I-am privit mâinile. Erau armonios proporționate, cu o piele frumoasă, însă mari și vânoase. Probabil că m-ar fi putut strangula cu două degete.

— Nu ți-aș face rău niciodată, repetă ce spusese mai devreme, iar mie mi s-a părut că în ochi i-au apărut umbre întunecate. *Vino!* Am un dar pentru tine.

Chiar speriată de moarte fiind, cuvântul *dar* mi-a atras atenția pe dată. L-am privit cu o expresie atât de curioasă, încât a zâmbit.

— Femeile! glumi.

Mi-am strâns buzele, iritată de surâsul lui aluziv. Într-adevăr, eram curioasă, dar nu din motivele pe care încercase să le insinueze. Ce dar putea să aibă un străin pentru un alt străin, în condițiile în care nu știau nimic unul despre altul?

— Ia loc și o să-ți arăt, bătu cu palma în plasticul mesei.

Brațul i se flexă când făcu acest gest, iar privirea mi-a fost furată de felul în care musculatura i s-a încordat, întin-

zându-i pielea și făcând-o să lucească sub lumina albă a neoadelor din tavan.

Realizam că percepțiile mele se manifestau exagerat, însă nu le puteam ține sub control. Ca tot ce avea legătură cu acest bărbat, și acum experimentam sentimente înșelătoare, pătrunzătoare într-o manieră distructivă. Iar dacă mă uitam la el și puneam blândețea și felul atrăgător în care arăta pe alt taler, rezultatul era o confuzie ce îmi făcea mintea vraiște. Iadul și Raiul coexistau în el într-un haos atât de seducător, încât nu mă puteam opune chemării fatale de a mă apropia și de a-l observa de aproape.

M-am așezat de partea cealaltă a mesei, iar asta i-a smuls un oftat de ușurare. Purta un tricou din bumbac alb, simplu, dar care îi venea al naibii de bine. Nu mi-am putut împiedica ochii să nu alunece peste felul în care pectoralii întindeau materialul moale.

Pf! La naiba! Cred că am rămas în călduri de aseară! mi-am explicat gândul pervers, trezit de imaginea acestui bărbat frumos, misterios și înfricoșător.

Un început de zâmbet îi ridică un colț al gurii, dar dispăru înainte să-mi dau seama dacă fusese real sau mi-l imaginasem. Din buzunarul jeansilor scoase un obiect pe care îl puse pe masă, la mijlocul distanței dintre noi. Am făcut ochii cât cepele când am văzut ce era. Un inel de argint.

— E..., am bâiguit, temându-mă că iar picasem în plasa vreunei halucinații.

La naiba! Avusesem atâtea în ultima vreme, că încă una nici nu mai conta.

— E un inel de argint, spuse.

— Văd, dar...

— Nu te cer de nevastă. După cum vezi, nu arată a inel de logodnă, completă cu seriozitate.

— Doamne! Nici nu mi-am imaginat că...

— Că te cer de nevastă? zâmbi.

— Păi...

Un gând tainic îi crispă trăsăturile pentru o clipă, apoi vorbește repede, iar eu am avut senzația că o făcea pentru a-mi șterge din conștiință cuvintele despre căsătorie.

— E un fel de amuletă. Un dar din partea mea, care te va face să nu-ți mai fie frică.

— Frică? De ce sau de cine?

— În general, de orice, dar, în special, de mine.

— Nu mă tem de tine, am bravat.

— Să știi că pot să fac rost și de o amuletă care să te împiedice să minți. Oricum, o faci jalnic. Se vede de la o poștă.

— Așa îmi spunea și tata, a fost rândul meu să zâmbesc.

— Cum mai este?

L-am privit cu atenție. Cu siguranță, nu-i povestisem nimic despre mine și, cu atât mai puțin, despre tata.

— Mi-ai povestit, se explică fără să i-o cer.

— Dacă faci rost de amuleta aia împotriva minciunilor, ar trebui s-o păstrezi pentru tine, am spus pe cel mai serios ton.

Luca a izbucnit în râs, iar privirile mele s-au lipit de chipul lui.

După ce s-a potolit, iar agitația mea s-a mai diminuat, am prins inelul între degete și l-am studiat. Era destul de masiv, se lățea pe măsură ce urca spre partea superioară în filigrane în care detalii microscopice se întretaiau într-o plasă complicată. Deasupra, înconjurat de un cerc în interiorul căruia era scris ceva într-un alfabet de neînțeles pentru mine, se ițea o piatră prețioasă de culoare albastră.

— Este incredibil de frumos!

— Mă bucur că-ți place.